

Meidän Herramme

Jesuksen Christuksen

Lapsuuden Kirja,

niin myös

lyhykäinen tieto

Neitsestä Mariasta

ja

hänön Vanhimmistansa

Joakimista aj Annasta.

Suomen kielelle käännetty.

W I J P U R G S S A ,

Painettu A. Cederwallerin tolmua vuonna 1835.

I m p r i m a t u r.

AXEL GABRIEL SJÖSTRÖM.

Tämä kirja on anomuksen päälle Suomen kielelle käännetty. Hartaalla ja yksin kertaisella jumalisuudella kokoonpandu ei se taida olla paitsi hyödytystä. Erinomattain audaa se heidän selityksen meidän Vapahtajamme Kristuksen omaisuuksista niinkuin ihminen yhdistyksessä jumaluuden luonnon kanssa. Muutoin, Lusia, ota waarin Apostolin Paavalin manauksesta: Koetelkät kaikki, ja pitäkät se kuin hyvä on.

Soakim oli sangen kuulusa mies ja Israelin kansassa; hänen sukunsa oli Judaasta Patriarkan Jakobin pojasta, joka oli Abrahamin pojan poika. Abraham oli Jumalalta saanut lupauksen että maailman vapahdajan piti syntyvän hänen siemenestään, ja tuleman sovinnoksi ihmisten syndein edestä ja valmistaman heille ijankaikkisen elämän. Aika lähestyi jona tämä lupaus piti täytettävän; Soakim odotti sitä hartaalla sydämellisellä uskolla, sillä hän pelkäsi Jumalaa ja palveli häntä vanhurskaudella ja moninlaisilla hyvillä töillä. Mitä hän vuoruudessa ansaitsi jakoi hän kolmeen osaan, yhden hän annoi vaimaisille, toisen pani hän Jumalan palvelukseen ja kolmannella hän elätti itsensä ja perhensä; ja että hänen waelluksensa oli waka ja Jumalalle otollinen niin siunaus oli taikissa hänen edes-ottammissansa, hänen rahansa ja tavaransa tuli suureksi ja ei

Herra on nähnyt sinun murhes ja sinun pitä synnyttämän lapsen joka tulee koko maailman iloksi". Kun hän tämän saanonut oli niin hän häwisi hänen kaswoinensa edestä. Ja Anna täytettiin pelwolla ja wawistuksella, meni ylös kammiöhönsä ja käwi wuoteellensa näändyneenä niinkuin hän olisi ollut kuolleena, mutta kuitengin oli hän palawa rukouksiansa Jumalan tykö. Sitte kutsui hän yhden palwelus piikoistansa ja sanoi hänelle: "Etköös sinä minua nähnyt suuressa p. oosssa ja tuskassa ja et kuitengan tahtonut lohduuttaa minua". Niin wastasi piika ja sanoi: "Että Jumala otti sinulda sinun miehes ja on tehnyt sinun hedelmättömäksi mitä minä siihen taidan." Koska Anna sen kuuli palwelus piikalansa itki hän katkerasti ja rukoili Jumalaa.

Samalla hetkellä tuli Engeli nuoren miehen muodossa Joakimin tykö erämaassa ja sanoi hänelle: "Miks et sinä mene kotiis waimos tykö?" Niin Joakim wastasi: "Kaksi kymmendä

vuotta olemme me yhdessä olleet ja ei
 hän synnyttänyt poikia eikä tyttäriä; sen-
 tähdän minä häptällä pois menin tem-
 pelistä: Mitäs minä kotona teen? Tääl-
 lä minä tahdon olla kuolemaan asti; kui-
 tengin tahdon minä lähettää köyhille les-
 kille ja orpolapsille ja Jumalan palwe-
 lukseen osan minun tavarastani.” Kun
 hän tämän sanonut oli vastasi nuori
 mies: „Minä olen Herran Engeli joka
 lohdutin sinun waimoas silloin kuin hän
 itki sinua ja rukouli Jumalaa saadaksen-
 sa sinua takasin. Palaja kotiis ja Ju-
 mala sinua teidän amiosäätyenne: sinun
 waimos synnyttää tyttären sinun sieme-
 nestäs, joka korotetaan ylitse kaikkein ih-
 misten niin ettei hänen wertaistansa ole
 syndynyt eikä syndymän pidä maan pääl-
 lä; sekä äiti että tytär pitää autuaksi
 kutsuttaman Jumala Pojan Jesuksen
 Christuksen tähden, joka antaa itsensä
 synnyttää maailmaan Pyhän Hengen woi-
 man kautta sinun sinatusta tyttärestäs
 siitä pyhästä Neitsestä Mariasta; älä
 sentähden pelkää, vaan mene kotiis ja

kiitä Jumalaa hänen hyväin töidensä edestä." Silloin pyysi Joakim Engeliä wiipymään luonansa ja sanoi: "Siis rukolen minä sinua, lepää vähän aikaa minun majassani ja sano palvelialles mitä minun Herrani vaatii." Engeli vastasi: "Älä sano minua Herrakses, sillä me palvelemme kumbainengin yhtä Herraa, ja minun ruokani ja juomani ei taida nähtää kuolevaisilda silmildä; älä sentähden waadi minua menemään sinun majaas, waan uhraa Jumalalle."

Niin Joakim otti saastuttamattoman karitsan ja sanoi Engelille: "Minä en olis uskaldanut olla niin rohkea ja uhrata, jos et sinä olis käskenyt." Engeli vastasi ja sanoi: "Minä en olis käskenyt sitä, jos ei se olis ollut Jumalan tahto." Ja kuin hän uhrafi meni Engeli ylös taimaaseen.

Koska Joakim kertoi palvelioillensa mitä hänelle tapahtunut oli, niin he ihmettelit suuresti ja neuvoit händä teke-

mään Engelin sanan jälkeen ja palajamaan kotiinsa. Mutta kuin hän rupesti mielessänsä ajattelemaan sen perään, niin hän jälleensä tuli murhelligiseksi ja lewottomaksi. Wähynynä epäilewäisidä ajatusildansa langesi hän uneen. Silloin tuli sama Engeli hänen tykönsä ja sanoi: "Mene rohkeasti kotiin waimos tykö, sillä Jumala tekee teille armon ja antaa teille ruumiin hedelmän, jonga kaikki prophetat ja pyhät miehet owat turhaan toiwoneet."

Silloin hän nousi ja meni. Kun hän lähestyi kotiansa tuli Engeli Annan tykö, joka oli rukouksissa Jumalan tykö ja sanoi hänelle: "Mene miehes vastaan kultaiselle portille, siellä sinä löydät hänen tänäpäiwänä." Niin hän otti palvelus piikansa ja rukoili Jumalaa ja kuin hän oli rukoillut, näki hän Joakimin tulewan karjanensa, ja tuli sangen iloiseksi ja juoksi händä vastaan, terwehti händä rakkaudella ja kiitti Jumalaa sanoden: "Ennen minä olin leski, mutta nyt en minä enään ole; en-

nen minä olin hedelmätdin mutta nyt minä olen hedelmälliseksi tullut," ja oli suuri ilo sukulaisilla ja ystäwillä maassa.

Koska yhdeksän vuokautta oli kulunut synnytti Anna tyttären, josta hän kutsui Mariaksi, ja kuusi lapsi tuli kolmen vuoden vanhaksi menit Joakim ja Anna tempeliin ja uhrasit Jumalalle ja panit Marian muiden neitsein keskele ja siellä hän oli Jumalan pelwosa ystä ja päiväni niin että kaikki, jotka tempelissä olit, ihmettelit sitä. Koska hän oli kymmenen vuoden vanha oli hän täydellinen taidossa ja ahtera jumalissisa rukouksissa, ja senjälkeen kuusi hän kasvoi niin hän aina enemmän lahjoitettiin Pyhän Hengen armolla ja wiisaudella, kaitissa hywisjä ja hursteissa töissä. Hän oli myös kauniin kaitista neitsetistä, hänen pintansa oli ihana niinkuin äskel langeneen lumen walkeus ja kauneus, ja hän oli kaitella muotoa Jumalan armolla lahjoitettu. Kaitista niistä kuusi hänen ymbärillänsä olit ei yksikään ollut hänen kaitaisensa hywisjä a-

wuisa ja tawoissa, eikä ollut yhtäkään nöyremmää händä. Hän oli puhdas se-
kä sanoissa että töissä, ja ei kukaan
kuullut händä toruvan eli suuttuvan.
Mitä kuin hänen kansansa olit ei hän
sallinut syndiä tekemään, ei sanoilla ei-
kä töillä. Mitä hän työllänsä ansaitsi
jakoi hän köyhille. Kaikki sairaat, jot-
ka näkit hänen, tulit terweemmäksi.

Yksi pappi jongan nimi oli Aba-
jatar tahtoi kihlata Mariaa pojallensa ja
saadaksensa ylimmäisen papin luwan o-
sotti hän hänelle suuren kunnian ja an-
doi hänelle monda lahjaa, mutta kuin
Maria sen kuuli, sanoi hän: „se ei tai-
da niin olla, että minä annetaan miehel-
le, sillä minä olen hamasta lapsuudes-
tani Jumalalle luvannut olla puhdas
neitsyt.”

Koska Maria oli kolmentoista kym-
menen vuoden wanha pitit Phariseukset
neuwoa ja sanoit, ettei naisten sowi pi-
tää rukouksia tempelissä, silloin nousi
ylimmäinen pappi korkeimmalle ra-
pulle ja koki kansan wäiketa ja sanoi:

Tämä tempeli on rakennettu kuningas-
 da Salamonilla, sitte myöden on täällä
 ollut kuningasten tyttäriä ja muiden rik-
 kain ja voimallisten miesten lapsia, jot-
 ka ovat seuranneet heidän vanhembain-
 sa tawan, mutta nyt on Maria löytä-
 nyt tawan palvelella Jumalaa sillä että
 hän tahtoo olla puhdas neitsyt koko elin-
 aikansa; me tahdomme sentähden kysyä
 Jumalaa kännengä pitää saaman händä.
 Tämä kelpasi kaikille hywin kuin tem-
 pelissä olit; he heittit arpa ja arpa
 langesi Judaan su-un päälle. Sitte
 löski ylimmäinen pappi, että kaikkein sa-
 masta su-usta, joilla ei ollut waimoa
 piti tuleman toisena päivänä tempeliin
 sauwa kädessä. Kun he toisena päivä-
 nä tulit annoit he jokainen sawansa ylim-
 mäiselle papille ja hän piti rukouksen ja
 puhui Jumalan kanssa, ja Jumala sanoi:
 „Päne kaikkein sawat altarille ja kaste
 heitä tulemaan huomena hakemaan sau-
 wansa ja sille jongan sauwa wiberiditsee
 pitää sinun andaman Marian.”

Kuin

Ruin he toisena päivänä tulit ja ylimmäinen pappi oli pitänyt Jumalan palveluksen käksi hän heitä ottamaan heidän sauwansa. Ja kuin he olit otaneet jokainen sauwansa ja ei yksikään löydetty wiheriditsemän, puetti hän itsensä kaunistuksellansa ja meni pyhyteen, langesi polwillensa ja rukoi Jumalaa, että tunnus tähti tapahtuisi. Siinä sammassa tuli Engeli hänen tykönsä ja sanoi: „Täällä on yksi köyhä mies jota te halwassa arwossa pidätte, koska hän tulee niin tapahtuu se tunnus-tähti josta Jumala puhunut on.” Tämä mies oli Joseph joka ylönnkatsettu oli, sillä hän oli wanha ja alhaisessa saädysssä ja seisoi viimeisenä tempelissä, eikä uskaldanut käydä ylhemmän. Silloin huusi ylimmäinen pappi: „Joseph, tule tänne ja ota sauwasi.” Niin Joseph peljästy ja ei tahtonut tulla lähemmän; mutta kuin hän tuli ja otti sauwansa, niin se siinä samassa oli niinkuin nuori mеса ja rupesi kukoistamaan ja kansa kiitti Josephia onnelli-

seksi ja sanoi: "Mutuas olet sinä wan-
huudessa, sillä sinun pitää saamas
Marian." Niin sanoi pappi hänelle:
"Ota hänen ilolla, sillä Jumala on
sinun siihen valinnut." Mutta Joseph
vastasi ja sanoi: "Mitäs te minulle
wanhalle annatte tämän nuoren lapsen."
Mutta pappi vastasi ja sanoi: "Muista
että Corah, Dathan ja Abira olit
tottelemattomat Jumalan käskyjä was-
taan, ja sentähden' maa nieli heitä; niin
se sinullekin käypi, jos sinä hänen tah-
tonsa ylänkatsot." Joseph sanoi wiis-
mein: "Olkon siis, minä tahdon mielel-
läni tehdä sitä, mutta anna hänen
pitää neitsensä tykönsä." Pappi was-
tasi: "Hän saa pitää ne neitset kuin hä-
nellä ennengin owat olleet, että he iloi-
sewat hänen kansansa, siihen asti kuin tei-
dän häöpäiwänne tulee."

Silloin otti Joseph Marian ja hä-
nen wiisi neitsensä. Nimmäinen pappi
andoi heidän ommella purpuraa tempe-
lin tarpeeksi, joka oli pyhä toimitus, ja
he heittit arpaa kunnengä tämän työn

tekemän piti, ja arpa langesi neitseeseen Marian päälle. Hän otti sentähden purpuran ommellaksensa tempelin tarpeeksi. Silloin sanoit ne muut hänelle: „Että sinä olet nöyryin meistä, niin me ihmettelemme kuinga sinä olet mahdollinen ommelemaan purpurata.” Mutta kuin he näin sanoit ilmestyi Engeli heille ja sanoi: „Hän on nöyryin teistä, sentähden on Jumala korottanut hänen, ja teidän pitää osottaman hänelle kaiken armon ja kunnian niinkuin teidän drotningillenne.” Koska Maria kerran istui yksin yhden lähteen kallaalla näkyi hänelle Engeli ja sanoi: „Autuas olet sinä Maria, sillä sinä olet löytännyt armon Jumalan edessä ja walkeus tulee alas taiwaasta ja walistaa sinun kauttas mailman.” Taas muutaman päivän taakka kuin Maria istui ja ommeli purpura waatetta tempelissä, tuli Engeli hänen tykönsä ja sanoi: ”Terwe armoitettu, Herra on sinun kanssas siunattu sinä waimoin seassa.” Mutta kuin Maria näki hänen, hämmästyti hän vielä es-

nämmän hänen puheestansa. Ja En-
 geli sanoi hänelle: „Älä pelkää Maria!
 Sillä sinä löysit armon Jumalan ty-
 könä. Ja katso sinä siitât kohdus-
 ja synnytät pojan: ja sinun pitää kut-
 suman hänen nimensä J. Esus. Hänen
 pitää oleman suurena, ja kutsuttaman
 Ylimmäisen Pojaksi, ja Herra Jumala
 andaa hänelle Dawidin, hänen Isän-
 sö, istuimen. Ja hänen pitää Jakobin
 huoneen kuningas ijankaikkisesti oleman,
 ja hänen waldakunnallansa ei pidä lop-
 pua oleman.” Niin sanoi Maria En-
 gelille: „Kuinga tämä tulee, sillä en mi-
 nä miehestä mitään tiedä.” Engeli was-
 tasi ja sanoi hänelle: „Pyhä Hengi
 tulee sinun päälles ja Ylimmäisen woi-
 ma warjoo sinun. Sentähden myds se
 Pyhä, joka sinusta syndyy, pitää kut-
 suttaman Jumalan Pojaksi. Ja katso
 Elisabeth sinun langos siitti myds po-
 jan vanhalla iällänsä: ja tämä on
 kuudes kuukausi hänelle, joka kutsuttiin
 hedelmättömäksi. Sillä ei Jumalan e-
 dessä ole yhtään asiaa mahdotoinda.”

„Niin sanoi Maria: „Katsa Herran piika, tapahtukon minulle sinun sanas jälkeen.” ja Engeli läksi hänen tykönsä. Silloin otti Maria yhden neitseistänsä ja meni Elisabethin tykö, koettelemaan Engelin puhetta. Ja tapahtu sitte, kuin Elisabeth kuuli Marian terwetyses, hyppäsi lapsi hänen kohdusansa. Ja Elisabeth täytettiin Pyhällä Hengellä ja huusi suurella äänellä ja sanoi: „Siunattu olet sinä waimoin seassa ja siunattu on sinun kohdus hedelmä: Ja kusta se minulle tulee, että minun Herrani Niti tulee minun tyköni. Sillä katsa, sitte kuin sinun terwetyses ääni tuli minun korwihini, hyppäsi lapsi ilosta minun kohdusani. Ja autuas olet sinä, joka uskoit, sillä ne täytetään, kuin sinulle owat sanotut Herralda.” Ja Maria sanoi:” Minun sieluni suuresti ylistää Herraa, ja minun hengeni iloitsee Jumalassa minun Wapahtajassani, että hän katsoi piikansa nöyryttä, sillä katsa, tästedes pitää kaikkein sukukundain minua au-

tuaksi kutsuman: sillä se voimallinen on suuria ihmeitä tehnyt minun kohdeni, ja hänen nimensä on pyhä, ja hänen laupiuksensa pysyy suusta sukuhun, niille jotka häntä pelkävät." Ja Maria oli hänen tykönsä lähes kolme kuukautta ja palasi kotiinsa.

Joseph, joka ei näistä mitään tiedänyt, havaitsi häpiällä, että Maria oli raskas. Silloin huusi hän hämmästyksissään: "O Herra, ota minulta pois minun hengeni, se on minulle parempi kuolla kuin elää." Niin neitseet, jotka Marian tykönsä olit, sanoit Josephille: "me tiedämme, että hän on puhdas neitsyt ja että tämä on Pyhän Hengen ihmellinen voima, sillä Engeli on sen ilmoittanut." Mutta Joseph ei uskonut sitä, vaan ajatteli salaisesti hyljätä hänen. Silloin tuli Engeli Josephin tykö unessa ja sanoi: "Älä pelkää ottakses Mariata lähettävä puolisotasi tykö, sillä se kuin hänessä on syntynyt on Pyhästä Hengestä. Ja hänen pitää synnyttämän Pojan, jonka nimen

sinun pitää kutsuman Jeesus, sillä hän on vapauttava kansansa heidän synneistänsä.” Joseph tuli sangen iloisesti tämän ilmestyksen kautta ja pani pois kaiken epäilyksen ja murheen, meni nopyryhdellä neitseeseen Marian tykö, ja anoi hänellä andeeksi sen kuin hän häntä vastaan rikkonut oli. Hyväällä mielellä makutti Maria häntä siinä ja he wiettit aikansa ilolla ja rukouksilla.

Koska aika lähestyi, että Marian piti synnyttämän, käwi käsky ulos Keisarilta Augustukselta, että kaikki maailma piti werolliseksi laskeettaman. Ja kukiin meni kaupungihinsa andamaan itsiänsä arwattaa. Niin meni myös Joseph Galeleasta, Natsaretin kaupungista plös Judeaan, Dawidin kaupunkiin, joka kutsutaan Bethlehem, sillä hän oli Dawidin huoneesta ja suusta, andamaan itsiänsä arwatta Marian hänen kihlatun emändänsä kanssa. Niin tapautui heidän siellä ollessansa, että hänen synnyttämisensä päiwät tulit tähtetyksi. Ja hän synnytti Pojan hänen

esikoisensa ja kapaloitsi hänen, ja pani
 seimeen: ettei heillä ollut sias majassa.
 Ja paimenet walvoit siinä paikkakun-
 nassa ja wartioitsit yöllä heidän lau-
 mansa, sillä näissä lämbymissä maisa
 paimenetaan karjat ulkona kaisen wuo-
 ta; ja katso! Herran Engeli seisoi hei-
 dän tykönsä, ja Herran kirkkaus
 ymbäri walaisi heitä, ja he suuresti pel-
 jäsyt. Ja Engeli sanoi heille: „Al-
 kät peljätkö: sillä katso minä ilmoitan
 teille suuren ilon, joka tulewa on kai-
 kelle kansalle. Teille on tänäpäiwänä
 syndynyt Wapahtaja, joka on Christus
 Herra, Dawidin kaupungissa. Ja tä-
 mä on teille merkitse: te löydätte lap-
 sen kapaloituna, makawan seimeessä.”
 Ja kohta oli Engelin kanssa suuri tai-
 wallisen sotawäen joukko, jotka kiittit
 Jumalata, ja sanoit: „Runnia olkon
 Jumalalle korkeudessa, ja maassa rau-
 ha, ia ihmisille hywä tahto.” Ja ta-
 pahui, että Engelit menit heidän ty-
 könsä tawaseen, niin paimenet puhuit
 leskenänsä: „Räykämme Bethlehemiin,

Ja katsokamme sitä, kuin tapahtunut on, josta Herra meille ilmoitti." Ja he tulit tiiruhtain, ja löidit Marian, ja Josephin, niin myös lapsen, joka makasi seimeessä. Koska he tämän nähneet olit, julistit he sen sanoman, kuin heille tästä lapsesta sanottu oli. Ja kaikki, jotka sen kuulis ihmettelit niitä, kuin heille paimenilta sanottu oli. Mutta Maria kätki kaikki nämät sanat tustistellen sydämessänsä. Ja paimenet palasit, ylistäin ja kunnioittain Jumalata kaikista, kuin he kuulleet ja nähneet olit, niinkuin heille sanottu oli.

Samana yönä meni Keisar Augustus ulos, ja näki taivaassa yhden tähteen, joka oli sangen kirkas, ja wailaisi monda maakundaa. Niin hän pelästyi ja ihmetteli paljon sitä, ja lähetti käskyn kaikille oppineille, että he selittäisit hänelle mitä se tähti merkitsee. Ja ei ollut yksikään heistä, joka taisi sitä selittää. Mutta yksi waimo nimellä Sibilla sanoi: "Tämä tähti merkitsee, että Christus on syndynyt maailmaan,

jonga pitää oleman kuningana Jerusalemissa, ja kaiken mailman pitää kumartaman händä:” kuin Augustus tämän kuuli, hämmästyi hän sydämessänsä, sillä hänelle rakennettiin altaria kaikissa maakunnissa, että hänen kumansa kumarrettaisi. Mutta siinä paikassa annoi hän häwittää nämät altarit ja pois ottaa kumat.

Koska lapsi oli kahdeksan päivän vanha, että se piti ympärileikattaman, kutsuttiin hänen nimensä Jesus, joka niin oli jo Engelidä ennen kutsuttu, kuin hän sikisi äitinsä kohdussa.

Se uusi tähti, josta Augustus niin suuresti pelästyi, näkyi myös kaukaa ylitse idän maan, ja tietäjät, jotka tunsit tähtein juoksun kuin Jumala niille asettanut oli, ymmärsit kohta tämän oudontähteen oikean luonnon, ja kolme heistä tulit Jerusalemiin ja sanoit: “Ruska on se syndynyt Judalaisten Kuningas, sillä me näimme hänen tähteensä idässä, ja tulimme händä kumarten ruokoilemaan.” Koska Kuningas Herodes,

Joka silloin hallitsi Jerusalemita, sen kuuli, hämmästyhi hän ja kaikki Jerusalemi hänen kansansa, ja kokoisi kaikki ylimmäiset papit ja kirjan oppeneet kansan seassa, ja kyseli heildä, kussa Christuksen syndymän viti. Ja he sanoit hänelle: „Bethlehemissä Judan maassa, sillä niin on prophetan kautta kirjoitettu: Ja sinä Bethlehem Judan maalla, et sinä ole suingan wähin Judan pääruhtinasten seassa, sillä sinusta on tulewa se Ruhtinas, jonga minun kansani Israelia pitää hallitseman.” Silloin kutsui Herodes tietäjät salaa, ja tutkisteli wisusti heildä, millä ajalla tähti ilmestyi. Ja lähetti heitä Bethlehemiin, ja sanoi: „Mängät ja kysykät wisusti lapsesta, ja koska te löydätte, niin ilmoittakat minulle, että minäkin tulisin ja kumarraisin händä.” Koska he olit kuningan kuulleet, menit he matkaansa, ja kaiso tähti, jonga he olit nähneet idässä, käwi heidän edellänsä, niin kauwan kuin hän edellä käyden seisahiti sen paikan päälle, jossa

lapsi oli. Koska he tähteen näit, ihastuit he sängen suurella ilolla, ja mänit huoneeseen, löysit lapsen äitinsä Marian kanssa, maahan langesit ja ruokoitit händä: ja awasit tawaransa, ja lahjoitit hänelle kuldäa ja pyhäää saurowa ja mirhamita. Ja Jumala kielsi heitä unessa Herodeksen tykö palamasta: ja he menit toista tietä omalle maallensa. Mutta koska Herodes kuuli, että tietäjät olit poismenneet, wihastui hän sängen kowin, ja lähetti palweliansa kiini ottamaan ja murhamaan heitä, mutta ne ei tawanneet heitä, niin että he pääsit lyhylyksestä kotiinsa. Sen jälkeen tahtoi Herodes lähettää palweliansa tappamaan kaikki poikalapseset Bethlehemiessä ja kaimissa sen ääriössä; mutta hän estettiin tästä julmasta edes ottamisesta kaskyn kautta Keisariida Augustukselta, hänen päämieheldänj, joka kutsui händä Ruomin kappungiin wastamaan niitä monia kanteita, kuin hänen päällensä kannettiin kowan ja
pai

painawaisen hallituksen tähden; ja hän wiippi koko ajastajan Ruomissa, sillä yksi hänen omista pojistansa kandoi hänen päällensä.

Koska Jeesus oli kolmenkymmenen päivän vanha, meni Joseph ja Maria hänen kanssansa Jerusalmiin asettaksensa händä Herran eteen, niinkuin kirjoitettu on Herran laissa. Ja katso, yksi mies oli Jerusalemissa, jonga nimi oli Siimeon: tämä oli hurstas ja jumalinen mies, odottain Israelin lohduitusta; ja Pyhä Hengi oli hänessä. Ja hänelle oli sanottu Pyhäldä Hengeldä, ettei hänen pitänyt ennen kuolemata näkemän, kuin hän näkisi Herran Christuksen. Ja hän tuli Hengen kautta tempeliin, ja vanhemmat toit lapsen Jeesuksen sisälle tehdäksensä hänen edestänsä lain tawan jälkeen. Niin hän otti hänen syliinsä ja kiitti Jumalata ja sanoi: „Nyt sinä lastet Herra palvelias rauhaan menemään, sanas jälkeen; sillä minun silmäni ovat nähneet sinun autuudes; jonga sinä walmistit kaikkein kansain

eteen, malkeudeksi valistamaan pafanoita ja sinun kansas Israelin kunniaksi." Koska he olit tehneet lain jälkeen, otti Joseph äitin ja lapsen ja palasi ilolla kotiinsa.

Mutta kuin vuosi oli kulunut, tuli Herodes jälleensä kotiinsa Jerusalemiin, endiseen maltaansa ja täytti nyt julman aikomuksensa, ja lähetti tappamaan kaikki poikalapset Bethlehemiissä, ja kaikissa sen ääriissä, jotka kaikki vuotiset olit taikka nuoremmat, sen ajan jälkeen kuin hän oli tarkasti tietäjiltä tutkinut. Silloin ilmestyi Herran Engeli Josephille unessa, sanoden: "Nouse ja ota lapsi äitinsä tykö, ja pakene Egyptiin, ja ole siellä siihen asti, kuin minä sanon, sillä Herodes on etsivä lasta, hukuttaksensa händä." Niin hän nousi ja otti lapsen äitinsä yöllä tykönsä ja pakeni Egyptiin.

Koska he olit matkassa, tulit he suureen erä-maahan, ja ei ollut siia, jossa he taisit lewätä. Niin he näit

Kaukaa suuren puun, ja Josoph sanoi, että he mänisit sinne ja olisit siellä yötä, jos siellä löytyis wettä. Mutta kuin hän tuli puun luo, ja ei löytänyt wettä, oli hän sangen murheellinen, sillä samalla paikalla oli paljo ruohoa, niin että hänen juhtallansa kyllä laitunda oli. Silloin käwi Maria maahan istumaan, otti lapsen syliinsä, ja pisti formensa maahan, niin nousi salainen lähteen silmä, ja he iloitsit ja kiittit Jumalata sen armon edestä; ja he sait kyllä wettä juhtailensa.

Toisena päivänä täyttit he astiansa matkan tarpeeksi. Kulkeissansa hawaitti neitsyt Maria yhden sangen korkean puun, jossa oli paljo hedelmiä, jotka jo olit kypset, niin hän katsoi ylös puuhun, ja tahtoi mielellänsä jotain sen hedelmistä, mutta Josoph oli vanha ja ei uskaldanut käwuta ylös puuhun, niin puu kallisti itsensä, että Maria sai ottaa hedelmistä niin paljo, kuin hän tarwitsi. Kun he olit syöneet ja täyttäneet säkkinsä, nousi puu jälleensä pystyyn, ja Maria kiitti Jumalaa

hänen hyväin tekoinsa edestä, että hän Jesuksen tähden annoi kaikki tulla heidän parhaksensa, niin että he tulit raivituksi ja wirwoitetuksi. Sitte matkustit he eteen päin, ja Joseph ei tunnennut tien, mutta Jumala osotti armonsa moninkertaisesti, niin että kaikki metsän pedot tulit edes lapsen tykö, ja todistit, että hän oli heidän luojaansa. Puut, yrtit, kukkaiset ja ruoho kallistit itsensä sitä tietä myöden, kuin heidän waeldaman piti. Kerran hawaitti heitä yksi parwi ryömäriä, jotka heitä kiini otit ja sanoit, että wanha Joseph oli warastanut nuoren waimon ja lapsen, ja aikoi luvattomalla tavalla pois wiedä heitä ja tahdoit sentähden tappaa hänen ja ottaa itsellensä sen nuoren waimon ja lapsen. Niin oli wanha ryömäri heidän seassansa, jolle piti saalis tuleman kuin he sinä päivänä saaneet olit. Tämä tuli sangen iloisiksi woiton tähden ja wei heitä kotiinsa; mutta Joseph ja neitsyt Maria olit suuressa murheessa.

Samalla rydwarilla oli waimo, jota hän rakasti niinkuin omaa hengensä; koska tämä näki miehensä tulewan ja neitseeseen Marian hänen kanssansa mielistyi hän häneen ja lapseen, ja vastaan otti heitä hywin, wei heitä huoneeseensa ja forjasi heitä. Hän pesti myös lapsen ja walmisti hänelle hywän ja puhtaan nuoteen. Rydwarin waimolla oli myös lapsi, joka paljo waiwattiin haawoilda ja ruwelda, ja koko hänen ruuminsa oli musta, ja hän pani sen samaan weteen, jossa Jesus oli ollut, ja se tuli kohta terweeksi. Niin tuli myös toinen rydwar, jolla oli haawoja, ja pesti itsensa samalla wedellä ja parani myöskin. Silloin otti wanha rydwar tämän weden ja kätki sen niinkuin lääkityksen; sillä ej yksikään haawa ollut niin suuri, eikä yksikään wirhi niin wanha, ettei se tullut paratuksi, kuin ikään se wäyhän kasteldiin tällä wedellä, ja ej yhdelläkään ollut sitä tautia, josta ej hän olisi pääsenyt tämän weden kautta. Ja

monda annoit samalle ryöwäriille paljo lahjoja sen edestä, niin että hän tuli sangen rikkaaksi ja ylönnannoi ryöwämisensä.

Koska he olit siellä kolme päivää olleet, tahtoi Joseph ja Maria taas antaa itsensä matkaan Egyptin maalle; niin ryöwäri ja hänen waimonsa pyysit heitä wiipymään kauwemman, mutta he ei tahtoneet, waan walmistit itsensä matkaan, ja ryöwärin waimo annoi heille ruokaa ja wiinaa ewääksi, ja rukoi heitä palaitessa Egyptistä käymään heidän luonansa, ja ryöwäri osotti heille oikean tien, ja heitti heille rakkaat jäähywäiset.

Joseph matkusti eteen päin äidin ja lapsen kanssa Egyptin maalle; mutta he ajoit ekseskin, eikä löytäneet tietä, jota oli ennen ajettu. Niin Joseph tuli murheelliseksi, ja sanoi neitselle Marialle. ”Mitä sinä luulet? Tätä tietä ei ole koskan kuljettu, eikä ole toivoa löytää yhtään ihmistä, joka ohjaisi meitä. Jos se on sinun tahtos, niin me ylönnannamme sen; sillä me

taidaisimme joutua vielä suurembaan
 hätään, kuin me ennen olemme olleet;
 sillä erämaa on lawia, me olemme
 woituneet, ja meidän ewämme kohta
 loppuu.” Neitsyt Maria ei wastannut
 siihen mitään, waan istui maahan, ja
 itki katkerasti; sen näki wanha Joseph
 ja katui, että hän oli sanonut jotain,
 kuin teki hänen surulliseksi, ja rukoili
 häntä laukkamaan itkemästä, ja sanoi:
 „Mitä minä woin tehdä sinulle ja si-
 nun lapselles, niin minä teen sen mie-
 telläni; älä itke, waan sano mitä tietä
 sinä neuwot, niin minä seuraan sitä.”
 Neitsyt Maria wastasi: ”en minä ni-
 den sanoin tähden itke, kuin te puhuit-
 te minulle siweydellä ja hiljaisuudella,
 waan minä itken sen surun ja murheen
 tähden, kuin teillä on ollut minun täh-
 deni sitte myöden, kuin minä tulin tei-
 dän morsiameksen, ja sen hädän täh-
 den, kuin te kärsitte minun ja minun
 lapseni tähden wieraalla maalla, ja to-
 tisesti, te olette minulle ja minun lap-
 selleni tehneet niin paljo hyvää, niin-

Kuin minä olisin ollut teidän aviowaimonne." Mutta Joseph rukoili, ettei hän itkisi, ja sanoi: "Minä uskon, että Jumala warjeelee meitä, ett'emme tule wahingoon." Kuin he näin puhuit keskenänsä, lepäsi lapsi äidin helmassa ja makasi, tynnelleet putoisit Marian poskilda tämän siunatun lapsen päälle, ja se heräsi, ja ojensi kätensä, ja pyyhki tynnelleet äidinsä poskilda, ja niin lohdutti händä. Silloin tynsi Joseph neitseldä Mariaalda, mikä hänen tahtonsa oli, ja mitä tietä heidän piti waeldaman. Neitsyt Maria wastasi: "Menegämme toista tietä ja hyljättämme tämän, joka on niin elsyttäväinen." Kuin he näin puhuit, tuli Jumalan Engeli taimaasta ja lohdutti heitä, ja sanoi: "Joseph, mene waan edespäin Egyptin maalle, minä tahdon seurata sinua ja näyttää sinulle tien, jota sinun waeldaman pitää, vielä on sinulla kymmenen päivän matka, niin sinä tulet Egyptin maalle." Koska he tulit Egyptin maalle, löysit he suuren puun, jota sen maan

asukkaat kumarshit niinkuin Jumalata, ja moni vhrasi sen puun tykönä eläimiä ja muita lahjoja. Nämät ottit pakanalliset papit tempelissä jokainen omiksi tarpeiksansa. Koska neitsyt Maria lapsen kanssa tuli tämän puun tykö, tapahtui siinä suuri tunnus tähti, sillä puu notkistui maahan oksinensa, ja todisti sillä muotoa, että lapsi oli sen Herra ja luoja, ja he käivät sen juurelle istumaan ja lepämään.

Mutta neitsyt Maria ja Joseph matkustit vielä etemmin Egyptin maalle suureen kaupunkiin. He tulit sinne ehtolla myöhän ja olit tundemattomat, eikä tienneet, missä heidän piti saaman majaa; niin oli kaupungissa yksi kylpyhuone, jossa oli epäjumalan tempeli; siinä olit he yötä. Mutta puolen yön aikana nousi suuri huuto ja voivotus ylitse koko kaupungin ja ythällä ilmassa kuului hirmuinen ja kauhea ääni joka sanoi: „Woi meitä! meidän Herramme on tullut tänne, kuka on hakenut hänen? Hän on syndynyt puhtaas-

ta neitfistä ja meidän täytyy karata ja paeta meidän huoneistamme, ah! meidän huonemme ovat jo kaikki langeneet maahan, kivistetut ja rikki särötyt; voi sinua Joseph, sinä vanha mies, miksi sinä tämän lapsen tänne toit." Tästä kauheasta huudosta tuli kansa suureen hämmästykseen, juoksi kotoon katulle ja teille, pelkäsi, että kaupungi hävitetään, ja sanoi toinen toisellensa: "Mängämme tempeliin rukoilemaan meidän Jumaliamme." Mutta kuin he sinne tulit näit he kaikki häidän epäjumalansa maahan langeneena moninaisissa retkeissä, muutamat poikki katkaistetuilla jäsenillä ja päillä, ja muutamat kahdessa palassa. Niin kansa vapisi ja sanoi: "Meidän Jumalamme ovat maahan langeneet, jotka lupasit meille apua meidän tuskaissamme; me pelkämme, että se käy pi meille niinkuin sille voimalliselle kuningalle Pharaonille, silloin kuin hän ajoi Judalaisia takaa ja hukkui Punassa meressä kaiken joukkonsa kanssa; ja tästä merkistä kuin me näemme mei-

dän Jumalistamme pelkämme me, että suuria waiwoja tulee meidän päällemme.” Muutamat kansasta sanoit: “Tänne on wieraita Jumalia tullut, jotka ovat rikkoneet meidän rauhamme ja sotineet meidän Jumaliamme vastaan, ja enme tiedä, mistä he ovat tulleet.”

Ruin kaupungin päämies kuusi sen suuren huudon ja surkian walituksen kansassa, kysyi hän heildä mitä nyt oli tapahtunut. Ja he sanoit mitä he olit nähneet ja kuulleet; niin hän meni tempeeliin ja näki hämmästyksellä Jumalansa pienissä palaisissa, särötyt ja maahan langetut. Hän huusi korkealla äänellä ja sanoit: ”Tässä on suuri tunnustähki tapahtunut, kuinga pitää meille tästedes käymän. Missä se wäkewä Jumala lie-nee, jolla on niin paljo woimaa, että hän pois karkoitti ja särki meidän Jumalamme. Jos minä tietäisin, tuka se woimallinen Jumala on, niin minä tahtoisin kunnioittaa händä; meidän Jumalamme ei telpaa itsiänsä warjelemaan; pangamme siis meidän uskom-

me ja turvalluksemme sen totisen Jumalan päälle." Hän meni ulos tempeleistä ja Eysyi, jos kenen piti tietämättä se voimallinen Jumala oli. Koska hän näki neitsen Marian poikainensa istuvan liivellä ja Josephin seisovan hänen vieressään, niin hän tahtoi katsella näitä muukalaisia ja Jumala johdatti hänen sydämensä, että hän menihidän tykönsä ja Eysyi mildä maalda he olit tulleet, ja mihin he aikoit mennä pienukaisen lapsen kanssa. Joseph vastasi: "me olemme tänne tulleet Judaan maalda:" Silloin ymmärsi päämies, että tunnus tähti oli tapahtunut tämän lapsen tähden, joka sinnetullut oli. Hän meni tempelin, Eutsui kansan kokoon ja sanoi: "Jos tahdotte nähdä syyn siihen, kuin täällä tapahtunut on, ja miksi meidän Jumalamme Eukistetut ovat, niin mengät katsomaan yhtä pientä kaunista lasta äitinsä kanssa. Se on tämä lapsi josta propheta Nahum ennustaa, että
 Ju

Judaan sugusta pitää noustaman tähti, joka valaisee koko mailman. Nyt minä tiedän näistä merkistä, että tämä on se lapsi josta propheta Jeremias kirjoittanut on, että se ajetaan ulos Judaan maasta ja tulee meidän tykömme, niin on myös Prophetalta Jesaiakselta kirjoitettu, että Jumala tulee ihmiseksi ja antaa itsensä synnyttää mailmaan, ja että hän lapsuuden ijällä tulee meidän maallemme ja poistarkoittaa meidän Jumalamme, niin ettei ne voi pysyä hänen edesänsä. Ja minä sanon teille totuudessa, yhden vuoden takaa matkustit kolme tietäjää tämän maan kautta, ja ne olit muukalaiset ja wieraat, ja menit Jerusalemiin, etsimään sitä äskes synnyttää lasta, joka oli voimallinen taiwaassa ja maan päällä. He seurasit uutta tähtiä, joka johdatti heitä samalle maalle, jossa oli synnynt Jumalan poika, taiwaan ja maan luoja; saman tähden näimme me selkeästi; ja nämät merkit ovat tapahtuneet tämän lapsen tähden ja minun silmäni todistawat, että lapsen

äiti on puhdas neitsyt. Me hawaitsimme sen myös siitä, että samalla hetkellä, kuin he tänne tulit kaikki meidän Jumalamme langesit maahan.”

Raupungin päämies sanoi Josephille: “Hyvä vieras, sano minulle totuudessa mitä sinä tiedät tästä lapsesta ja vaimosta.” Joseph kysyi Mariaalta, jos hän saisi sanoa kaiken kansan edessä, mitä hän totuudessa tiesi lapsesta ja hänestä. Neitsyt Maria vastasi: “Sanokat heille totuudessa mitä te tiedätte ja älkät salatko mitään.” Niin vastasi Joseph ja sanoi: “Herra, se sana, kuin te sanotte on kaikki tosi. Tämä äiti on puhdas ja saastuttamaton neitsyt ja Engeli taivaasta ilmoitti hänelle, että hän Jumalan ihmellisen voiman kautta synnyttäisi sen luvatusen ihmisten vapautajan ja kutsuisi hänen nimensä Jeesus.” Ja Raupungin päämies sanoi kansalle: “Tässä mahdatte nyt kuulla, että minun sanani on tosi. Hän on nyt tullut meidän maailmamme niin kuin Prophetat kirjoittaneet ovat.” Jo-

seph sanoi : „Herra kuule minua, Maria sai poikansa miehetä, ja siitä lapsensa synnitä. Hän synnytti sen ilman waiwaa ja walitusta, ja luke-mattomia engeliä oli silloin siinä, jotka palwelit, kunnioittit ja ilahuttit händä, ja lauloit lapselle kiitosweisuja; ja saman huoneen yli sittyi tähti, joka andoi walonsa kaukaa vieraille maille, se loisti tietäjille idän maalla, jotka näit sen ihmiellistä waloa ja juoksua, ja uskoit totuudessa, että meidän Herramme oli syndynyt, joka hallitsee taimaan ja maan, ja he waelst tämän tähden jälkeen Bethlehemiin. Koska he löysit lapsen, niin he kumarst händä ja uhraust kalliita andimia, joita he mydtänsä toiwat. Koska Herodes sai kuulla, että hänen waldakunnassansa oli niin woimallinen kuningas syndynyt, lähetti hän palweliansa ja tahto tap-paa hänen; silloin täski Jumalan engeli minua pakenemaan tänne äidin ja lapsen kanssa, ja niin me olemme tänne tukeet Jumalan edestatsomisen kaut-

ta, sillä hän on warjellut meitä tällä pitkällä matkalla, ettei meille ole mitään wanhingoja tullut.”

Kuin Joseph tämän puhunut oli, meni kansa liikutetulla sydämellä neitsen Marian tykö ja langesi polwillensa ja kumarasi lasta; ja he kyselivät Josephil-da hänen ja äitien ja lapsen tarpeista, ja annoit heille huoneen, jossa he asuit seitsemän vuotta.

Ja Joseph rupesti käsityötänsä harjoittamaan ja neitsyt Maria ombeli purpurata ja silkkiä ja muita kalliita vaatteita. Kaupungin waimot tulit useasti hänen tykönsä katselemaan sitä kunnista lasta Jesusta ja taritsit Marialle palvelustansa. He osotit hänelle kunniaa ja olit awulliset lahjoitlansa. Ja neitsyt Maria oli myös elämä kerrassansa niin siwollinen ja puhdas, että hän sentähden pidettiin suuressa arwossa. Hänen lastansa palveltiin kunniallisuudella ja hartaudella ja kansa sanoi, että hän oli Egyptin maan ilo ja lunastus. Niin usein kuin joku tuli murhellisesti

ja valitti waimansa, niin hänelle annettiin tämä neuwo: "Lähe minun kanssani neitsen Marian tykö, niin saat lohdutuksen ja surus lakkaa:" Koska Jumalan poika tuli sille ijälle, että hän taisi käydä ja puhua, niin ei hän andanut itsensä taluttaa, niinkuin muut lapset, waan hän nousi itse seisallen ja käweli wistusti langemata. Ja kuin hän rupesti puhumaan, niin hän puhui selwästi, ja ei puolilla, eikä pehmeillä sanoilla, niinkuin muut lapset tekewät, silloin kuin he alkawat puhua.

Neitsyt Maria käski poikansa menemään leikkimään muiden lasten kanssa, että kansa näkisi händä, ja hän meni siinä paikassa, sillä se hywä lapsi Jhesus oli aina kuuliainen ja nöyrä äitiänsä kohtaan. Kun hän tuli muiden lasten tykö, niin he iloitsit hänen leikkistänsä, sillä ne olit wiattomat ja niin riemulliset ja hywin ajateldut, ettei niitä ennen nähdy, eikä kuultu; hänen käytöksensä oli myös niin hywä, että muut lapset ottit mielellään opin ja hän

tehtiin aina päällismieheksi kaikissa heidän huvituksiansa ja leikkisänsä. Yhtenä päivänä kuin Jeesus oli muiden tasaitaisten lasten seurassa langesi yksi heistä tiweä vastaan ja särki jalkansa pahasti, lapset rupesit suurella äänellä itkemään, mutta kuin Jeesus sen näki meni hän sen lapsen tykö, ja tarttui hänen käteensä ja käski häntä noustamaan terweenä ja sanoi: "Käy minun kanssani muiden lasten tykö, me tahdomme leikkiä heidän kanssans:" Niin hän nousi seisallen paranduneena, ja kansa, joka näki sen, sanoi, että Jeesus oli Jumalallinen lapsi ja että hänellä oli walda kaikkein kappalden yli.

Koska ne seitsemän vuotta olit kuluneet, kuin Joseph oli Marian kanssa Egyptin maalla ja kuningas Herodes oli kuollut, ilmestyi Herran engeli Josephille unessa ja sanoi: "nouse, ja ota lapsi äitinsä ja mene Israelin maalle, sillä ne owat kuolleet, jotka lapsen hengeä wäijnit." Joseph nousi niinkuin engeli käskenyt oli, mutta kuin

Kaupungin kansa sai tiedä, että he ai-
 toit mennä omalle maallensa tulit he san-
 gen surullisiksi ja sanoit: „Nämät seit-
 semän vuotta olemme me olleet hywäs-
 sä myöten käymisessä; ei meillä ole ollut
 yhtään suurta myrskyä; meidän pel-
 domme ja karjamme ei ole saaneet min-
 gään wahingon, niinkauwan kuin nä-
 mät täällä olit, waan meillä on on-
 nellisia vuosia ollut.” Joseph annoi
 heille hywän neuvon ja sanoit: „Niin-
 älkät enää palwelko teidän epäjumali-
 tanne, waan kumartakat sitä ainoata
 totista Jumalata, jolla on kaikki woima
 tawaassa ja maan päällä.” Hän heitti
 heille jäähywäiset ja annoi heitä Juma-
 lan haltuun. Ne hywät kaupungin
 waimot tulit myös Marian ja lapsen
 tykö, ja toit heille lahjoja, annoit
 neitselle Marialle kaulaa, ja heittit
 hellejä jäähywäisiä, ja rukoilit, että
 Jumala johdattaisi ja warjelisi heitä.
 Niin läksi nyt Joseph, neitsyt Maria
 ja lapsi Egyptin maalda Jerusalemiin.
 Heillä oli monda waiwaa matkassa, ja

he wäsyt monda fertaa kuin he ajoit suurten ja tulisin hiekkä maiden kautta.

Yhtenä päivänä tulit he suuren joen tykö, joka wirtasi tien yli. Neitsyt Maria kysyi Josephilda, kuinga heidän piti pääsemän ylitse, niin Joseph wastasi: "tässä pitää meidän kaalamen, ja minä tahdon landaa lasta, ettei se kastu." Koska Maria walmisti itsensä käymään, otti lapsi händä kädestä kiini ja sanoi: "Armas äiti seura minua." ja hän meni heidän edellänsä weden päällä joen yli, ja Maria ja Joseph kät hänen jälestänsä, ja ei kasteelleet jalkojansa. Mutta koska Joseph kuuli, että Archelaus Herodoksen poika, oli kuningas Judeassa velkäsi hän sinne mennä. Ja hän sai Jumalalta käskyn unessa, poiketa Natsaretin kaupunkiin Galilean maalle, jossa Anna, neitsen Marian äiti asui, joka vielä eli, mutta Joakim hänen miehensä oli kuollut, ja Anna oli mennyt toiselle miehelle, jonga nimi oli Cleophas ja tämä oli Josephin, Marian kiptatun miehen,

weli. Anna oli sangen iloinen, että he jälleensä tulit kotiin ja langesi heidän kaulaansa ja kiitti Jumalata, joka oli auttanut heitä heidän matkassansa. Kaupungin luona oli kappale maata, joka oli ollut Zoafimin, mutta hänen kuolemansa jälkeen tuli perinnön kautta Marialle; siihen rakensi Joseph huoneen ja asui neitsen Marian ja lapsen Jesuksen kanssa ja eli aikansa Jumalan pelwossa, siihen asti, kuin Jesus otti itsellensä opetus lapsia.

Kuin lapsi kasvoi näytti hän kaitessa käytöksesssä ihmeellisen wisauden mutta oli kuitengin muiden tasikäisten lasten kanssa, leikissä ja huwituksissa. Lawoissa ja ulkonaisessa muodossa oli hän niinkuin hywä ja siwollinen lapsi, että jokin näki, että kaikkein ihmisten jumalallinen wapahtaja myds oli toinen ihminen. Natfaretistä asui rikas mies, jongan nimi myds oli Joseph; tämä oli Josephin ja Marian ystävä ja teki heille paljo hywää.

Yhtenä päivänä tuli Jesus sisään,

ja löysi äitinsä ja Josephin itkemässä ja kysyi heildä: „mitä teille on tullut, että te niin itkette.” Joseph vastasi: „me itkemme, että meidän ystävämmme on kuollut, joka meille teki paljo hyvää; hänellä oli myös suuri rakkaus sinua kohtaan, niinkuin hän monda kertaa minulle sanoi. Jesus sanoi heille: tahdotte, että hänen pitäisi jälleen elämän? Joseph vastasi se tapahtuu harvoin, että se joka jo makaa kuolleena tulee jälleensä hengiin; mutta jos sinä voit sen tehdä niin sinä muutat meidän murhemme iloksi. Jesus vastasi: „Kuulkaa mitä minä sanon; menkää sinne, missä kuollut on, puhukat nämät sanat hänen korviinsa: minä sonon sinulle sen kautta, jolla on voima elämän ja kuoleman yli, että nouse ja käy minun kanssani.” Näin käski se hyvä lapsi Jesus. Niin Joseph meni sinne, missä kuollut oli, ja sanoi ne sanat kuin Jesus käski, ja kuollut nousi ylös ja rupesi puhumaan, ja oli terve ja raitis samassa silmän räpäyksessä; mutta Je-

sus kielsi heitä kellenkään sanomasta,
 vaan pitämään salaa. Yhtenä päivänä
 meni monda lasta ja otit Jესusta
 seuraansa kedolle, jossa oli kaimettu sa-
 wea ja maata, niin Jესus käi maahan
 istumaan samalle paikalle ja otti sa-
 wea ja muldaa ja teki pieniä linduja
 juuri yhtenäkösiä niiden kanssa, jotka
 lendelit kedon yli. Koska muut lapset
 näkit, että Jესuksella oli niin kauniita
 pieniä linduja nauroit he ja tahtoit samo-
 ten tehdä linduja niinkuin hänkin. Sil-
 lä välillä tuli wanha Judalainen kän-
 den ja näki, että he näin leikkit; hän
 nuhteli heitä ja sanoi: "Se wihotatte
 sen kautta Jumalaa; Jესus mitä sinä
 teet, muut lapset ottawat sinusta esi-
 merkin." Niin wastasi Jესus: "Mi-
 nun Jumalani, jota en minä koskaan
 wihota, tietää kyllä, että meidän lap-
 selliset leikimme ovat wiaattomat: an-
 dakon Jumala, että myös sinäkin hu-
 wituksissas olisit nuhdetoin." Se wan-
 ha Judalainen suuttui tästä ja etsi kos-
 toa Jესuksen päälle ja tahtoi turmella

hänen leikkinsä ja meni jaloilla tasmaan hänen lindunsa. Jesusta pahot-
ti se, kuitengin tavallisella hiljaisuudella,
ja hän löi kätensä yhteen, niinkuin pe-
lottaaksensa lintuja, ja ne tulit kaikki
eläviksi ja lensit ylös taimaaseen päin
muiden linduin parveen, niin että Ju-
dalainen suuresti ihmetteli sitä ja meni
tieheensä. Yksi opettaja kaupungissa
sanoi Josephille: „Anna Jesuksen tul-
la kouluun ja oppia lukemaan ja kir-
joittamaan; sillä niinkuin minä olen
kuullut, on hän aina ollut hyvä lapsi;
sentähden pitää hän uskon opissa
neuvottaman, että hän ymmärtää mi-
tä Jumalan kunniaaksi tulee.” Niin vastasi
Joseph: „Minä tahdon kuulla mitä
hänen äitinsä sanoo, sillä hän rakastaa
paljo äitiänsä ja on hänelle kuuliainen.”
Neitsyt Maria läski siis Jesusta me-
nemään kouluun ja tarkkaan kuunnella
mitä opettajat neuvoit. Hän oli siinä
paikassa valmis ja meni äitinsä
kanssa kouluun, vaikka hän jo hywin
it.

itse tiesi kaikki. Maria rukouli opettajaa neuvomaan häntä oikein kirjoittamaan ja lukemaan ja ei pikaisuudessa kohtaaman häntä kovuudella. Jeesus meni kouluun ja opettaja annoi hänelle yhden kirjan ja näytti hänelle ensimmäisen puustawin A. ja kysyi häneltä jos hän tunsi sen. Jeesus sanoi opettajalle: "Teidän luvallanne tahdon minä kysyä teiltä mikä se puustawi on, ja mitä se merkitsee." Opettaja istui kauvan äänettä eikä tietänyt vastata häntä, waan rupesti tuskaundumaan. Niin sanoi Jeesus: "tämä puustawi merkitsee paljo hyvää; häntä joka on ollut ijankaikkisuudesta niinkuin Jumala taiwaassa, ja merkitsee yhden osan minusta." Opettaja vastasi: "Sano minulle kuka sinä olet, taikka sinä olet hyvä taikka paha engeli, että teet minusta leikkiä; minä luulen, että sinä olet engeli taikka Jumalan poika taiwaasta; sillä sinulla on suurempi kuin tavallinen miehen wiisaus, ja ei ole kuitengan kukaan sinua neuvonut; jätä

sentähden minun kouluni, sinulla ei ole tarwis minun opetustani; vaikka sinä olet nuori, niin sinä tiedät enemmän kuin minä olen oppinut; mutta kuka sinä olet tahtoisin minä miellelläni tiedä." Silloin meni Jeesus kotiin äitinsä tykö ja koska hän sai kuulla opettajan puheen naurahki hän salaa sydämessänsä, mutta kohta sai hän suuren surun ja murheen, sillä Natsaretin häijyt asujat kadehtit ja vihasit händä, että hänen siunatulla pojallansa oli niin suuri wiisaus ja Jumalan pelko. Koska prophetan Zacharian waimo Elisabeth sai kuulla, että hänen langonsa neitsyt Maria ole tullut kotiin Egyptin maalda tuli hän sangen iloiseksi ja walmisti itsensä menemään hänen tykönsä Natsarethiin, ja otti poikansa Johanneksen kansansa että hän näkisi silmillänsä sen jonga hän jo kauwan tuns, ennenkuin hän syndynyt oli. Kun Elisabeth näki neitseeseen Marian sanoi hän: „Ole terwetuldu minun hurstas neitseni ja sinun rakas poikasi Jeesus. Riitetty

olkon Jumla, joka on kotiin johdattanut sinua ja sinun rakastettua poikaas sitä armasta Jeesusta, ja sinun rakasta ylkääs sitä hyvää Josephia." Maria langesi Elisabethin kaulaan ja antoi hänelle suuta ja sanoi: "Ole terwetuldu minun äitini sisar, Jumalan olkon kiihtos ja kunnia, että me olemme jälleensä yhteen tulleet." Ja he olit sangen iloiset ja unhottit kaiten maawan kuin heillä ennen oli ollut. Heidän lapsensa káwelit yhdessä, Jeesus Marian poika ja Johannes Elisabetin poika, ja olit sangen iloiset ja rakastit sydámellisesti toinen toistansa. Elisabeth oli kolme päiwää neitsen Marian luona ja neljándenä láksi hän sieldá poikansa Johannesen kanssa ja rukoi Mariaa seuraamaan hánda ja olemaan hänen luonansa kauwemman aikaa. Johannes rukoi myös, että hän ottaisi Jeesuksen parweensa, että he saisit olla pitemmän ajan yhdessä. Ja niin he láksit ja olit jonkun ajan Elisabethin tykünd. Ja kuin neitsyt Maria ja Jeesus palasit E.

lisabethin luonda meni Johannes korpeen ja piti itsensä erillään kansasta.

Joseph käski yhtenä päivänä palweliatansa hakemaan hirttä, ja annoi hänelle mitan, jonga jälkeen hän hakkasi, mutta hän unhotti mitan, hakkasi hirren lyhyeksi, ja tuli murheelliseksi ja pelkäsi isänsä vihaa. Niin tuli Jesus käyden, ja kysyi palwelialda: „Mitä sinulle on tullut, ettäs olet niin murheellinen.” Palwelia vastasi: „minun piti hakkaaman tämän hirren mitan jälkeen ja unhotin mitan, ja hakkasin sen lyhyeksi, ja nyt minä pelkään isäni vihaa.” Jesus sanoi: „Sido hirren kiini yhdestä nenästä, ja wiruta käsillä toisesta nenästä, niin se tulee kyllä pitkäksi.” Palwelia vastasi: „Sitä ei ole koskaan nähty, että puuta wirutetaan, niin että se tulee pitemmäksi, kuin se on hakattu.” Jesus sanoi: „Tee niin kuin minä sanon, minä tahton sitä tehdä kyllä pitkäksi.” Palwelia rupesti nauramaan, mutta teki niin kuin Jesus sanoi ja hirsi sai tarpeellisen pituus-

den. Silloin palvelia kiitti Jeesusta ja tuli iloiseksi. Ja Maria tuli käyden siinä samassa ja sai tietää, mitä tapahtunut oli, ja iloitsi, että hän näki hänen jumalallisen voimansa.

Se pyhä lapsi Jeesus meni kerran leikkimään muiden lasten kanssa yhdelle siidille paikalle ulkopuolla kaupungia; siellä oli suuri kiwi, jonga luona ne muut lapset aloittivat kaitellaisia leikkiä; muutamot leikkivät, muutamot hyppäsivät, mutta Jeesus istui ja katsoi heidän päälensä. Sillä välillä langesi yksi lapsi kiweldä päin, ja kuoli. Niin lapset peljäsivät ja juoksivat kaupunkiin ja ilmoittivat, että lapsi oli kuolleeksi kiweldä langenut. Lapsen vanhemmat tulivat murheelliseksi ja vihastuit, ja syyttivät Jeesusta ja sanoit: „Meille on suuri suru tullut neitsen Marian pojasta; meidän lapsemme on nyt tapettu.“ Koska neitsyt Maria kuuli, että he syyttivät hänen poikansa, tiesi hän hyvin, että hän oli viatoin, ja sanoi sentähden hänelle: „Jeesus, minun rakas poikani, mitä

sinä luulet, että meidän pitää tässä
 asiassa tekemän." Jeesus sanoi: "Mi-
 nun armas äitini, että tietäisitte kuinga
 viatoin minä olen, niin ottakat lapsen
 vanhemmat teidän kanssanne, ja
 seurattak minua sinne, niin kuolleen it-
 seen pitää minua syyttömäksi tunnusta-
 man, ja sanoman kuinga hän kuollut on."
 Joseph ja Maria ottit sentähden sen
 kuolleen lapsen omaiset, ja menit sinne
 missä kuollut oli. Niin Jeesus käänsi
 sitä kuollutta lasta puhumaan totuutta,
 ja kysyi: "Sano meille kuinga sinä
 olet langennut, olengo minä lyönyt si-
 nua, taikka tehnyt sinulle jotakuta pa-
 haa?" Se kuollut lapsi puhui korkealla
 äänellä, niin että kansa joka ympäröi
 seisoi, kuuli sen: "Armas Jeesus Ma-
 rian poika, sinä et koskaan tehnyt mi-
 nulle pahaa, sinä olet syytöin, minä
 langesin oman huolimattomuuteni kautta,
 ja minulla on paha mieli, että he si-
 nua syyttävät; anna minulle sinun siu-
 naukses." Jeesus sanoi: "Että olet to-
 tuuden puhunut pitää sinun saaman jäl-

leen henges ja terweydes; nouse ja ole raitis, niinkuin ennenkin." Ja kuin Jesus tämän sanoi, nousi lapsi ja kiittain ylisti Gestusta suulla ja sydämellä.

Ej kaukaa Natsaretistä ole lähde, josta Kaupungin asukkaat ottit wettä. Yhtenä päivänä meni Jesus sinne, ja käi lähteen kallalle istumaan; niin siinä samassa tuli yksi lapsi kaupungista suurella ruusilla noutamaan wettä, mutta kuin hän nojasi lähteen päin, putosi ruusi ja käi rikki, jonga tähden lapsi rupesti paljo itkemään ja walittamaan, sillä hän pelkäsi äitinsä kuritusta. Niin Jesus meni lapsen tykö, lohdutti häntä ja sanoi: "Älä itke, minä tahdon auttaa sinua, mene ja kerää palaiset, minä tahdon tehdä sen ehjäksi, niinkuin se on ollutkin." Ja lapsi otti ruusin ja wei kotiinsa äitillensä. Sen jälkeen tuli muita lapsia, joilla myös oli ruusia, wettä hakemaan; mutta Jesus istui lähteellä ruusita, niin hän otti waatteensa helman, ja mätti siihen wettä, ja se ei wuotanut ulos, mutta hän

kandoi sen niinkuin astiasa, ja ne muut lapset ihmettelit sitä suuresti. Joseph tahtoi kerran peltoansa kylvää, ja kuin hän meni palveliansa kanssa seurasi heitä Jesus. Koska he tulit pellolle ja tahtoit ottaa kemandä säkiä meni Jesus ja otti muttamia kourallisia jyviä ja wiskasi pellolle, ja se hajosi ymbäri pellon, tuli tihjäksi ja kasvoi hywin ja annoi niin paljo riistaa, että kaikki kansa suuresti ihmetteli sitä. Natfaretin luona oli järwi, joka kutsuttiin Galilean mereksi, sinne kofounduit useasti kaupungin lapset leikkimään. Yhtenä päivänä menit he sinne ja ottit Jesuksen kansansa. Järwen rannalle näkit he kalan paljuuden, joka uiksendeli wedessä, ja pitit neuwoa että kaimaa ojija, joihin wesi juoksi järwestä. Jesuksen oja tuli kohta walmiiksi ja ne muut tekit myös ojansa. Sillä wälillä tuli yksi wanha Judalainen siwutse känden, ja kuin se oli Judalaisten sabbatin päivä, niin hän wihastui näistä lasten leikistä ja sanoit heille: „Se teet-

te aivan pahoin, ettet te pidä sabbatia pyhänä. Jumala ei heitä sitä vangaisemata, mutta hän antaa kyllä vihan-
sa vielä tulla teidän yllisenne maan päällä, ja sinä Jeesus olet se, joka wiettelit meidän lapsiamme rikkomaan Moseksen lakia, ja wihoiittamaan Jumalata.” Jeesus wastasi: “Ei nämät lapset voi koskaan otta minusta syndiä eli pahennusta, ja emme voi rikkoa Jumalaa vastaan silloin kuin me olemme wiattomissa leikissä, mutta minä newon sinua, että sinä itse nuhdettomalla elämällä pelkäisit Jumalaa ja pitäisit hänen sabbatinsa.” Judalainen suuttui vielä enemmän ja tahtoi laskea kätensä Jeesuksen päälle, niin Jeesus otti häندä kädellänsä vastaan, ja sinä samassa kiuwettuit Judalaisen kädet ja hänen tielensä tuli jäykäksi, niin ettei hän woinut puhua, eikä tehdä mitään käsillän-
sä. Ja tämä sanoma kohta kuului Natfaretissä, ja kansa walitti suurella äänellä ja sanoi: “Josophin poika tekee meille paljo pahaa, jos hän on kau-

wemmin meidän luonamme, niin hän wietteele meidän lapsemme, ja saatiaa meitä kurjuteen hänen ihmeinsä kautta, jotka hän oppi Egyptin maalla. Hän tuottaa meille kaiken pahan, ja tekee meille kaiken kauhistuksen, niinkuin me nyt näemme; sentähden tahdomme me händä kiini ottaa, ja löydä händä kuolleeksi, sillä hän ei ole oikea lapsi.” Koska Joseph ja Maria tämän kuulit, pelkäsit he, että he tekewät hänelle pahaa, ja Joseph sanoi Marialle: “Anna minulle neuwoa; Judalaiset eisiwät kostoaa meidän poikamme päälle sen Judalaisen tähden, joka on haltattu ja mykkä.” Maria sanoi: “Me tahdomme mennä sinne ja katsoa, jos me löydämme händä muiden lasten luona, ennenkuin Judalaiset wäijywät händä.” He menit sinne ja löysit Jesuksen, lasten seassa ja Judalaista, joka myös oli vielä siellä. Koska Maria näki poikansa sanoi hän: “minun rakas poikani: mitä tämä mies sinulle teki?” Jesus wastasi: “pahasta suonnosta

meidän leikimme tähden tahtoi hän kara-
 ta minun päälleni ja lyödä minua.”
 Neitsyt Maria sanoi hänelle: „Minun
 rakas poikani, minä rukoilen sinua,
 että minun tähdeni teet tämän miehen
 terveeksi jälleen.” Niin Jesus vastasi:
 „Mitä te rukoilette tahdon minä mie-
 lelläni tehdä, minun aikomukseni oli
 waan, että wähäkki ajaksi andaa hänel-
 le nähdä wikansa.” Jesus koski händä
 kädellensä, ja sanoi: „Älä enää pa-
 hoin tuomitse meitä wiattomia lapsia.”
 Koska Jesus sanoi nämät sanat, tuli
 halwattu ja mykkä Judalainen terveek-
 si, ja sanoi sille hämmästyneelle kan-
 salle, joka oli kofoundunut heidän ym-
 bärillensä: „tämä siunattu lapsi on tai-
 waasta tullut meidän tykömme.” Nat-
 saretin kaupungin luona oli metsä, jos-
 sa oli paljo petoja, erinomattain jalo-
 peuroja. Jesus meni kerran siihen met-
 sään ja ne julmat jalopeurat tulit hän-
 dä vastaan, ja niinkuin heillä olisi
 ollut ihmisen mieli, osottit he hänelle
 Eunnian ja langesit polwillensa heidän

Herransa ja luojansa eteen. Raikki nämät ei voineet niissä pahanelkisisä ja wähä mielisisä Natsaretilöisissä waihtaa parembaa ajatusta Jesuksen personasta. Yhtenä päivänä joutui hän puheeseen muutamain kanssa, jotka sanoit: „Kuinga olet sinä jo niin pienenä ja nuorena oppinut niin ihmeellisiä konstia; sinun isäs Joseph on hyvä mies, mutta ei hän osaa tehdä mitään ihmettä.” Jesus wastasi heitä: „Jos ei teidän mielenne olisi niin vähätietoinen, niin te minua kiittäisitte ja kunnioittaisitte niiden hyvän töiden tähden, kuin minä teille tehnyt olen, minä olen useasti wapahtanut teitä taudista, waaroista ja myös kuolemasta, ja jos te luulette, että näitä woipi tehdä noitumisella, niin se on wäärä ja tyhmä luulo.” Judalaiset sanoit: „Euka sinä olet, ettäs niin uskallat puhua meille.” Ja Jesus ei wastannut mitään, waan meni pois heidän ryhdänsä äitinsä luoksi.

Koska hän tuli kottiin kysyi hänen äitinsä, missä hän oli ollut ja mitä kansa hänelle sanoi; Jeesus vastasi: „He vihawat minua, ja kaitse minun tekoni, kuin minä teen heidän hyväksensä kääntävät he pahaksi. Judalaiset ovat paattuneet ja sokeat minua vastaan, että he kohta etsivät minun hengeni; ja minä näen, että minä tulen uhriksi totuuden tähden; mutta tämä on minun lohdutukseni ja iloni; sillä minun taiwallinen Isäni on lähettänyt minun sovittawaisella (kuolemal-lani lunastamaan sitä köyhää) ihmisen sukukundaa; ja se taiwallinen totuus, joka minun elämäni aikana on wainotettu, pitää minun lähtöni jälkeen, silloin kuin minua ikäwditään ja itketään, kaitse maan kansoissa vastaan otettaman.”

Erinomainen syyn Natsarettiläisten wihaan häntä vastaan oli myös, että hänen tasakäisensä suuresti rakastit häntä, ja etsit hänen seuransa. Muutamain kansa teki hän myös ikeisen ja sydä-

mellisen ystämyyden, erinomattain Jo-
 hanneksen, Elisabethin pojan kanssa, ja
 nämät hänen lapsuudensa ystävät tu-
 lit wihdoin hänen opetuslapsiksi, ja to-
 tiseksi seurajiksi Koska Jesus oli kah-
 dentoista kymmenen ajastajan vanha,
 ja vuoden juhla tuli Judalaisten ta-
 wan jälkeen niin oli Josephin ja Ma-
 rian mieli mennä juhlaa pitämään, ja
 ottaa Jesusen kansansa. Maria kys-
 yi pojaldansa jos hän tahtoi seurata
 heitä Jerusalemin tempeliin. Jesus oli
 ilolla walmis siihen. Niin he ottit Je-
 suksen ja menit Jerusalemiin ja uhrasit
 tempelissä, Moseksen lain jälkeen. Ja
 kuin ne päiväät olit kuluneet, siinä kuin
 he palasit, jäi Jesus Jerusalemiin,
 mutta he ei huomanneet sitä, waan luu-
 lit hänen olewan seurassa, ja etsit hän-
 dä tiellä langoin ja tuttavain seassa.
 Ja koska ei he händä löytäneet palasit
 he Jerusalemiin etsein händä. Ja ta-
 pahtui kolmen päivän perästä, että he
 löysit hänen tempelissä istuwan opet-
 tajain kesellä kuunelewan heitä ja kys-

syvän heildä ja kaikki jotka hänen Euu-
lit hämmästyit hänen ymmärrystänsä
ja vastauksiansa. Ja kuin he hänen
näit niin he hämmästyit ja hänen äi-
tinsä sanoi hänelle: „poikani miksis
meille näin teit. Katso sinun Isäs ja
minä ollemme murhettien etsineet sinua.”
Ja hän sanoi heille: „mitästä te mi-
nua etsitte, ettäkö te tiennet, että mi-
nun pitää niissä oleman, jotka minun
isäni ovat.” Ja ei he ymmärtäneet sitä
sanaa kuin hän heille sanoi. Ja hän
meni alas heidän kansansa, ja tuli
Natsarettiin: ja oli heille alamainen.
Ja hänen äitinsä kätki nämät sanat
sydämeheensä. Ja Jesus mäestyi wii-
saudessa, ja iässä ja armossa Juma-
lan ja ihmisten edessä.

Minä tahdon Jesuksen ystäville
ilmoittaa, että minä löydän vielä pal-
jo firjoitettuna Christuksen elämästä,
ennenkuin hän täytti kolme kymmendä
vuotta, ja aloitti opetus Wirkansa, jos-
ta pyhät Ewangelistat puhuvat. Jesus
ja Johannes olit useasti yhdessä ja

pitit itsensä enimmäin ajan erillään ihmisten seurasta, ja valmistit itsensä siihen kalliiseen Wirkkaan, johon Jumala oli määrännyt heitä, ihmisten ijankaikiseksi lunastukseksi.

Ne, joilla tilaisuus oli olla Jesuksen seurassa ja näkit ja kuulit häntä, tulit käännetyiksi, ja wakutetuiksi, että hän totuudessa oli taimaasta lähetetty, ja että Herra oli runsaasti wuodattanut armonsa hänen päällensä. Hänen elämänsä oli nuhdetoin ja hywiä esimerkkiä täysi. Hän oli hywä ja laupias kaikkea ihmisiä kohtaan ja awullinen tarwitsewaisille niin paljon kuin hänen waransa annoi myöden. Siwiä kääntöksessä ja ulkonaisessa olennessa oli hän myös sangen ihana kaswoistansa ja näöhdänsä; hänellä olit kauniit siniset silmät, joissa loisti taimallinen tuli, walkea puhdas pinta, waalian keltaiset hiukset, jotka olit pienissä palmikkoissa. Hänen poskensa olit niinkuin äsken puhenneen ruusun kukkaisen kauneus; hänen äänensä oli miehullinen ja setä wahwa,

että liikuttamainen. Koska neitsyt Maria rupesti tarkemmin tundemaan Jesuksen kallista wirtaa, puhui hän useasti hänen kansansa. Kerran sanoi hän hänelle: „Mutuas olen minä, sillä minä tiedän, minun rakas poikani, että sinä olet lähetetty sildä toiselta ja kaikki tietäwäldä Jumalalta, ja ettei sinulle ole mitään mahotoinda; mutta jos sinä olisit paljas ihminen, mikä palkka olisi sinulla siitä toiwottawa, että teet ihmisiä paremmiksi ja ymmärtäwäisemmiksi.” Jesus wastasi: „Ihmisildä on minulla toiwotettava, että perkele paaduttaa heidän sydämensä ja ylllyttää heidän mielensä minua vastaan, niin että he wainowat minua hamaan kuolemaan asti, ja kuka tiesi haudassakin vielä kiroilewat minua ymmärtämättömässä pahudessa; mutta minun palkkani on tunnon todistus, että minä olen täyttänyt rakkauden käskyn, ja se wissi toivo, että minun taiwallinen Isäni mielisuosiolla näkee minun tekoni. Minua odottaa myös ihmisen

luonnon puolesta häpiällinen ja firuulinen kuolema; ja minun viholliseni wäijywät minua kaikella ajateldawalla piinalla ja pilkalla, siihen hetkeen asti kuin minun elämäni woima waiwan alla waipununa loppuu, ja minä panen hengeni ristin päällä, ja luetaan pahantekijäin sekaan.”

Koska Maria kuuli Jesuksen puhuman pünastansa ja kuolemastansa tuli hän sangen surulliseksi ja sanoi: „Minun rakas poikani; minun sydämeni muuttuu murheesta, kuin sinä niin sanot; pitääkö se suru tuleman minun päälleni, että Judalaiset murhawat sinun.” Jeesus wastasi: „Minun armas äitini, ole hyvässä turvassa, kaikki pitää täytettämän, niinkuin Propheetailda minusta firjoitettu on, ja muistakat Simeonin sanat, että minun waiwani saattaa teille senkaltaisen tuskan, niin kuin miekka käwisi teidän sielunne läpi. Mutta minun kärsimiseni pitää ihmisten ijankaikkiseksi lunastukseksi so-wittaman Jumalan wanhurskauden ja

poispyyhkimän kaikki heidän syndinsä, joiden kautta he olit perkeleen wallan alla wangitut." Neitsyt Maria sanoi: "mutta koska sinä annat itses kuolettaa, kuinga sinä siis voit häwittää perkeleen wallan." Jeesus wastasi: "Minun karsimiseni ja kuolemani perästä ihmishyden luonnon jälkeen, menen minä alas helwettiin, ijankaikkisesti lopettamaan pimeyden wallan, ja, minä sanon totuudessa, että minä jälleensä otan minun ruumiini, ja senjälkeen vielä näytän itseni ystäwilleni, ja wahwistan seurakundani." Neitsyt Maria kysyi taas, kuinga kauwan hänen piti elämän maan päällä ylösousemisensa perästä, Jeesus wastasi: "neljäkymmenellä päivällä minä elän vielä teidän keskellänne ja sitte menen minä ylös taivallisen Isäni tykö. Minun opetuslapseni ilmoittawat minun oppini, ja ehkä tietämättömät ja epäuskoiset ihmiset seisowat sitä vastaan ynnä heidän wiettelänsä kanssa, niin kuitengin totuus saapi woiton, ja se kansa, joka

nyt sokeuudeksansa menee mykkäin Jumalain tykö, pitää silloin kiitollisuudella tunnustaman minun ilmestykseni jumalallisen voiman. Minun oppini tulee myös pimitetyksi oman voiton pyhtäjildä ja petollisildä ihmisildä, se tulee wäännetyksi ja wäärin käytetyksi pahois-
sa tarkoituksissa, mutta tämä onnetoin pimeyden ja epäluullon aika pitää koh-
ta hoviämän; ja niinkuin aamuruskopis karkoittaa yön syngyyden, niin pitää myös minun oppini walkeus jäl-
lensä loistaman kirkkaudella; ja wi-
doin pitää Christin Oppi tunnustetta-
man kaikilda ihmisildä maan päällä; heidän eriseuransa ja halunsa toinen toistansa wäijymään pitää lakkaaman, heidän pitää silloin paremmin tundeman oman arwonsa ja oikean onnensa. Au-
ringon nousemisesta siihen paikkaan as-
ti, jossa se laskee, pitää ihmisten, hywinä ja onnellisina oleman yksi ai-
noa weljesten yhteys, jotka wilpittömäs-
ti rakastawat toinen toistansa. Toti-
sella ja iloisella Jumalan pelwolla pi-

tää heidän silloin kumartaman heidän
 taimallista Isäänsä ja hyvätetiänsä,
 ja pyhällä kiitollisuudella ylistämän Je-
 susen heidän jumalallisen Opettajansa
 ja Vapauttajansa nimen.”

Kirjoitus meidän Herramme ja Vapauttajamme Je- susen Christuksen Näöstä

Oktavius Augustuksen aikana, koska
 virkamiesten, jotka maiden päällismiehinä olit
 piti Kuomin Senatille ilmoittaman, jos mi-
 tä merkillistä tapahtunut oli, kirjoitti Ju-
 daan maaherra seurawaisen kirjan, joka ynnä
 muiden merkillisten asiain kanssa, on löydetty
 Kuomin wanhoissa aikakirjoissa:

Meidän ajallamme on ilmestynyt
 yksi mies merkillisillä awuilla, jonga
 nimi on Jesus Christus. Kansa kut-
 suu händä totuuden prophetaksi, ja hä-

nen on iat opetuslapsensa Jumalan po-
 jaksi. Hän tekee monda ihmetystä,
 jotka yhteisessä kansassa suuren häm-
 mästyksen saattawat. Hän herättää
 kuolleita, parandaa sairaita ja wuodat-
 taa lohdutuksen murheellisten sydämeen.
 Hän on suuresta ja wäfewästä kas-
 wannosta, ja hänellä on niin arwoa
 andawainen näkö, että jokainen, joka
 händä näkee sekä rakastaa että pelkää
 händä. Hänen päänsä hiukset ovat
 niinkuin kypsymeen päähkenen wäri; kor-
 wiin asti ovat ne melkein suorat, mut-
 ta alapuolella palmikoissa, wähän kel-
 laisemmat ja waaleammat, ja riippu-
 wat olkapäillä. Keskellä päätä ovat
 hiukset kahteen jaetut, Natsareniläisten
 tavalla. Hänen otsansa on tasainen ja
 sangen lembeä, hänen kaswonsa ovat
 kauniit ja puetut miehullisella urholli-
 suudella. Hänen suunsa ja korwansa
 ovat paitsi kaikkea wirheä. Hänellä on
 sakea parta, samankarwainen kuin hiuk-
 set, ei pitkä waan kahteen jaettu, waa-
 lian siniset kirkkaat silmät, ja sangen

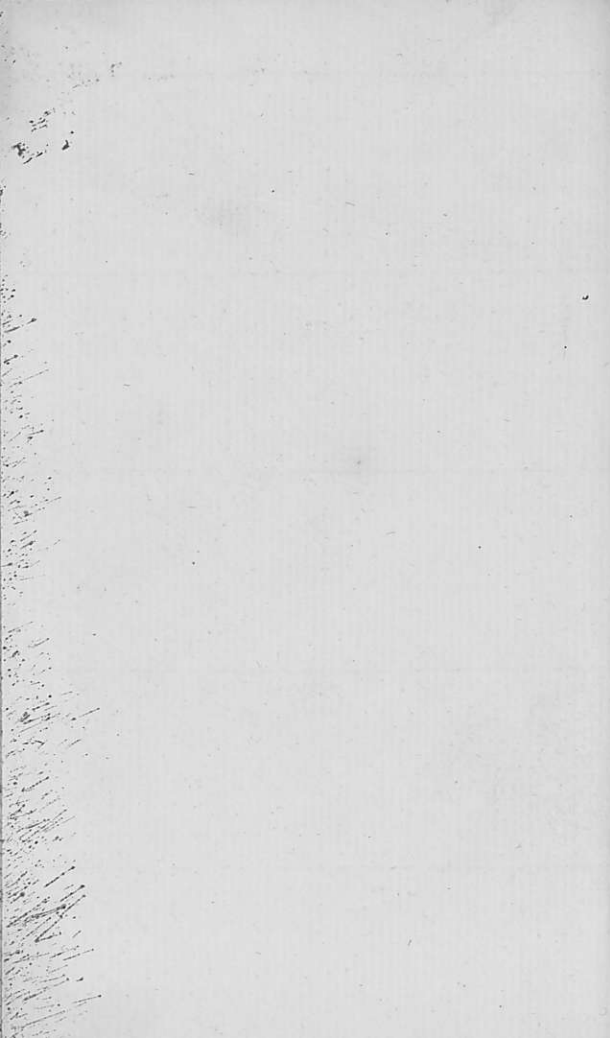
Kauniit kädet, niinkuin muukin roumis. Hän on hirmuinen silloin kuin hän nuhtelee, mutta liikuttavainen ja laupias silloin kuin hän neuvo, hänen näkönsä on aina iloinen ja totinen. Ei kukaan ole nähnyt hänen nauravan; vaan useasti ovat hänen kauniit poskensa kostiat kynnelleildä. Kansapuheessa on hän suloinen, vähäpuheinen ja sopivainen. Sanalla sanottu, kaikessa hänen olennoossansa näkyy hän suuremmaksi ja korkeammaksi muita ihmisten lapsia.

The first part of the paper is devoted to a general
 consideration of the problem. It is shown that the
 problem is equivalent to the problem of finding
 the minimum of a certain functional. This is done
 by means of the method of Lagrange multipliers.
 The second part of the paper is devoted to the
 derivation of the necessary conditions for a minimum.
 These conditions are then used to show that the
 minimum is attained at a certain point. The final
 part of the paper is devoted to the derivation of
 the sufficient conditions for a minimum. These
 conditions are then used to show that the minimum
 is indeed attained at the point found in the
 previous part of the paper.

315. X. 59.

Raamattuhist.

Meidän

KANSALLISKIRJASTO-KANSALLISKOKOELMA

120 102 0328

